

PROLOG

I en av de många dikter som publiceras i detta nummer av *PNA* sjunger Efraim Syriern, enligt Johannes Glenthøjs tolkning, att "Kristus brød op og slog sig ned i herberg efter herberg for at komme og gøre os til herberg for den, der sendte Ham." Likt vilken akademiker som helst har gudasonen svårt att finna en fast bostad; han får söka om igen för att meritera sig – som människa. För många läsare av och lyssnare till bibelberättelserna är väl annars härberget ett typiskt jultema. Efraim stannar emellertid inte där utan fortsätter berättelsen om hur Kristus inte bara slog bo i jungfrun utan också i dödsriket, innan han bröt upp därifrån och fann ett nytt hem i himmelriket. På några få rader har poeten vävt samman hela frälsningshistorien i ett stycke och bjudit läsaren plats i diktens härbärke. Efraim kallas inte för inte "den heliga Andens harpa".

Ordet har blivit kött i kristen tradition. Men köttet, de sinnliga erfarenheterna, kan också bli ord igen. Tack vare ord som ihågkoms och uttalas på nytt kan nya erfarenheter, nya händelser, nytt liv skapas, som ur intet. Ingenstans blir denna ömsesidiga skapelseprocess så tydlig som i poesin. Detta nummer av *PNA* handlar om poesi i den tidiga kyrkan. Det poetiska språket – antigen det påträffas inom dikt eller predikningar – skiljer sig från det diskursiva genom att rubba konjunktionernas logik. Precision föds inte nödvändigtvis av entydighet men likaväl av mångtydighet. Poesin söker resonanser och dissonanser; den förtrollar och förundrar; den ingår i de överskridanden av berättelsernas ramar som Uffe Holmsgaard Eriksen visar på i sin artikel. Att läsa eller lyssna till poesi innebär inte att fråga sig hur texten kan destilleras till någon rationell formel, utan att träda in i en skog av metaforer, allusioner och sammanflätningar. Poesin är förvandlingens språk. Det finns inga säkerhetsnät för den som beger sig ut i dess myller.

Några av texterna i numret bjuds för första gången tak över huvudet. Vi är stolta över att presentera Erin Galgay Walshs översättning till eng-

elska av en syrisk poetisk predikan (*memra*), som först såg den moderna bokmarknadens dagsljus i en utgåva från 2017. Texten har varken studerats av moderna forskare eller tidigare översatts till något modernt språk.

I nästa artikel reflekterar Uffe Holmsgaard Eriksen inte bara över hur åhöraren men också författaren söker boplatz i sin text. Poeten är i detta fall Romanos Meloden, den bysantinska religiösa diktingens portalfigur. Han arbetar, som Eriksen visar, ständigt med att spränga hål i väggen mellan berättelsens rum och åhörarens rum.

Avslutningsvis brottas Johannes Bartholdy Glenthøj, som själv är både forskare och präst, med att hitta vägar in i de syriska dikterna. Han upptäcker att just vägen och värdshuset är ständigt återkommande motiv. På sin resa längs romerska och himmelska farvägar gör Glenthøj som varje resenär, och jämför med sina egna sammanhang.

Under det gångna året fann patristiken ett husrum som hette duga under det tionde Nordiska patristikermötet på Lysebu i Oslo. Det var första gången konferensen lämnade Lund. Vi befann oss ovanför Holmenkollen, mitt i naturen, men samtidigt med utsikt över huvudstaden. Det var en perfekt miljö att diskutera på vilket sätt monasticismen var en del av denna världen. Förhoppningsvis skapas ytterligare en träffpunkt under 2019, på den stora patristikerkonferensen i Oxford. Om du kan, så kom till ett nordiskt möte!

Till sist en sak som dryftades på Lysebu: under många år har Holger Villadsen fört register över nordisk patristisk forskning från 1500-talet och framåt. Nu har han beslutat att upphöra med kartläggningen, och han söker någon som kan ta över värvet. Även om så inte blir fallet är det väl värt att besöka hemsidan www.patristik.dk.

*Thomas Arentzen
& Andreas Westergren*